

ganske andet, nemlig det, at den bedste Maade, hvorpaa Københavns Kommune kunde faa sine Ønsker med Hensyn til Indretningen og Brugen af Rosenborg Have fyldestgjorte, var, om den efter Overenskomst med Staten overtog hele Rosenborg Have, ogsaa den gamle Del deraf. Det var dette, jeg erklærede mig villig til at forhandle med Københavns Kommune om, hvis den havde Ønsker i saa Henseende.

Til det ærede Medlem for Randers (Mortensen) skal jeg kun sige, at hvad han lagde mig i Munden med Hensyn til Rasmus Hvid, har jeg ikke sagt et Ord af.

Justitsministeren (Alberti): Det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) havde i Grunden, saa vidt jeg skønner, ikke andet at føre i Marken, da han nu havde Ordet, end at han ikke har kunnet se, at mit Forsvar var begrundet. Lige overfor dette vil jeg sige, at jeg ikke har kunnet se, at det ærede Medlems Angreb har været begrundet. Det ærede Medlem sagde lige overfor min Paaberaabelse af Loven af 1858, der uimodsigeligt — det maa det ærede Medlem selv indrømme — staar over alle Sundhedsvedtægter, at det, som jeg i det foreliggende Tilfælde havde hævdet, var, at Sundhedsvedtægterne vare for nøje efterlevede. Men det er jo et Spil med Ord. Maa jeg blot dertil sige, at hvis en eller anden Bestemmelse, enten en Lovbestemmelse eller en Vedtægtsbestemmelse, er for nøje efterlevet, er den ikke efterlevet; saa er den overskredet, og saa bør den Bestemmelse, der er gennemført paa denne Maade, netop sættes til Side. Det ærede Medlem kom igen tilbage til Bygningslovens § 72. Han indrømmede fuldt ud, at denne Lovbestemmelse giver Justitsministeren Kompetence til at handle, saaledes som jeg har handlet. Men saa sagde han, at den Ret, som denne Lovbestemmelse gav mig, har jeg ikke brugt. Nej, saaledes er Forholdet jo slet ikke. Det Forhold, der ligger for, er, at der af Justitsministeriet er givet Bygmester Adolphsen Tilladelse til at anbringe sine Vandklosetter paa en bestemt Maade. Og naar man saa spørger: Har Justitsministeren været beføjet til at give ham denne Tilladelse, saa maa man selvfølgelig spørge: I Henhold til hvilken Lovbestemmelse har Justitsministeren en saadan Beføjelse? Og finder man saa en Lovbestemmelse — saaledes som det ærede Medlem har fundet i § 72 i Bygnings-

loven —, som giver denne Beføjelse, saa kan man ikke sige: Ja, men den har Justitsministeren ikke villet bruge. Jeg har ikke sagt, at jeg ikke vilde bruge den, og jeg har ikke sagt, at jeg ikke vilde paaberaabe mig den, men det, jeg har sagt og gjort gældende, var, at det ikke var nødvendigt at henvise til denne Lovbestemmelse, fordi der var en Bestemmelse, en Ordning af en mere almindelig Karakter, som strakte sig videre end de Forhold, som omhandles i Bygningslovens § 72, og som var den, der i første Række maatte paaberaabes, og som var den, hvorefter Ministeriet havde truffet sin Bestemmelse. Men mener man, at den Ordning og den Lovbestemmelse, som jeg har stillet i første Række, ikke er fyldestgørende, saa kan man selvfølgelig ikke sige, at saa er Ministeriets Bestemmelse ugyldig, uagtet den har Medhold i en anden Lovbestemmelse.

Det ærede Medlem havde forstaaet mig saaledes, at jeg skulde være villig til at hjælpe Sundhedskommissionen til Sagsanlæg mod Justitsministeriet. Det tror jeg dog ikke, at jeg har sagt noget om; jeg er from, men der er dog Grænser. Det, som har foreligget i denne Forhandling, har været det, at jeg har paavist, at den megen Klage over, at man var ude af Stand til at bringe Spørgsmaalet for Domstolene, var uhjemlet. Nu spørger det ærede Medlem, hvad jeg vil gøre, hvis Sundhedskommissionen vedtager Sagsanlæg mod Justitsministeriet, og Politidirektøren saa nægter at bringe det til Udførelse og forelægger Spørgsmaalet for Justitsministeriet, og hvad jeg saa vil svare derpaa. Dertil skal jeg sige det ærede Medlem, at naar denne Sag foreligger, saa vil jeg overveje, hvilket Svar jeg skal give, og det vil selvfølgelig afhænge af, hvorledes Sundhedskommissionens Krav er begrundet. Hvis det ikke er bedre begrundet, end det ærede Medlem har begrundet det under disse Dages Forhandlinger, saa frygter jeg for, at Svaret ikke vil komme til at tilfredsstille det ærede Medlem.

Jeg har nu et Par Gange taget Ordet for hurtigst muligt at svare det ærede Medlem, men maa derfor ikke glemme, at der er andre ærede Medlemmer, til hvilke jeg har nogle Bemærkninger at gøre. Det ærede Medlem for Skanderborg (H. Rasmusen) spurgte, om jeg vilde medvirke til, at der bliver indført strengere Bestemmelser som Straf for Dyrplageri. Denne Henstilling har min fuldkomne Sympati. Jeg mener, at det i mange Tilfælde er ret opørende at